

Keresztrejtvény zárt betűjeként

*Alom leszek a jövő
tebenei alatt,
a jövő búzaföldek alatt
trágya,
mert életem volt, s az élet
megmarad,
az én Istenem bennem
így ismer magára.*

*Leszek madártoll –
az leginkább,
leszek hal pikkelye
a tengerekben,
lélek is leszek, mi
halk szellővel rebben,
mert keresztrejtvény zárt betűjeként
fejtegettem a magam
s az Isten titkát.*

Búcsúzás Csoda-országtól

*Hajh, mikor magamban vándoroltam,
s nem tudtam, hol szakad rám az este,
hol lesz az ágyam, az otthonom hol van,
tudom, én Istenben gyalogoltam,
s egy percig sem hittem, hogy el lennék veszve.*

*S otthon jártam, amerre jártam,
szikek és tarlók mellett, legelőkön,
szerveim dolgoztak, magammá csodáltam
a dongót, darazsat a gazdag földön,
nem tudtam, ki vagyok, dinnyét bicskáztam.*

*Akkor megkínált zsendülő szőlő,
pénzem nem, csak cigarettám számolhattam,
jobban bíztam másban, mint magamban,
s dehogy hittem, hogy semmirekellő
lennék a szorgos virradatban.*

*Hol talállak most, Magyarország,
s hol találok igaz magamat?
Isten hozzád már, Isten hozzád,
gyászollak s gyászolom pár magomat,
szél fúj át, vág világvégi buzat.*

*Élni fogunk még persze, ha lehet,
de én magamat itt már nem találok.
Megáldalak földem, a néniket
s a bácsikat, a gyerekeket,
mi életem volt: Isten veled,
hazám, szerelmem, csoda-országom!*

Lamentáció

*Hogy ódzkodtam a nyanyáktól-tatáktól egykor,
akik aszott fogaikkal és
aszott lélekkel az életükért szipákkoltak!
Kevés volt az olyan, mint nagybátyám,
ki végigverekedett két háborút,
majd egy fullasztó nyári estén
kért egy kovászosuborkát, dunnák közé
bútt, és annyit mondott még, hogy:
Anyjukom, de hosszú volt ez az élet!
Ez igen. Befelé fordult és kisóbajtotta lelkét.
S azt veszem észre,
nekem is bármennyire hosszúra nyúlt,
én csak riszállok, magamat sajnáltatva,
pedig nincs szükségem a sajnálatra, nincs szükségem
mentegetőzésre – sorsomat magam választottam,
s nem tudok betelni az élet*

végtelességével.
Szó se essék most testi és lelki
traumákról.

* * *

Ó, édesanyám, aki már nem vagy,
te tudod-e, hogy hol voltam, mielőtt
méhedben voltam?

Ó, édesanyám, tudom-e én, hogy
te merre kószáltál el az égi világban?
S ükők és ősök, akiktől szemet, orrot,
loboncos haját örököltem,
ti merre legelésztek az Istenség mezején?
Sírokat sem tudom, de érzem
lényetekből a sugallatot.

Ó, én nyelvem, te kiválasztott és
ködökbe búvó – hány ezer év hömbörget
az ázsiai pusztákról ide, a Kárpát-
medencébe, hogy ilyen puhán, kifinomultan
és Isten számára is érthető módon
dadogod tévelygésed és célt találásod
a közlésvágy rejtelmes és felmagasztosuló
szakadékaiban?

Mire meglelem a választ, ikrás nyelvem fölött,
remélem, még csikók nyihorásznak,
s gyermekek, köztük az én
magvaim, és úgy dicsérik az Istent,
hogy nem csak neve – lényege legyen áldott!
S lényege: az emberi szív és szellem.

* * *

Hogy tudtam én örülni egykor
mézeskenyérnek, diónak, cseresznyének,
s most, lám, bortól izszamos a szám,
s a hajnal is cigarettáimat szívja.
Mit is tettem én,
mit is tettem úgy igazából,
hogy így rám feketedett az este?
Megmondom. Nem kevesebbet –
a világ szikjét szerettem volna termővé
virágoztatni.

*De hát már a jó föld is teher
az öregembernek, s öregemberrel van
teli a kontinens.
Jönnek majd erős vállú, villogó fogú
telepesek, meg se orrintják, csak
tépik virágát. S az ekék, az acélfogak
felszaggatják a régi gyökereket.
Terem majd akkor is a föld, kizsigereelve,
de mi fölballaghatunk a magunk havas,
magas hegyére – Tordai barlangot keresve.*

* * *

*Édesanyám, nem perdült a rokka –
vagyis mit mondok: bicskám abány
lány nevét szemezte be a fák kérgébe,
mind csak mohosodott, meg egy se fogta.
Pedig voltam volt olyan legény,
ki nem kapott más kenyeren!
Fiatalságom szerelmi kábulatban telt el,
s bár még kezét se fogtam,
százszor meghaltam érte.
Aztán, mint kiismerhetetlen villámcsapás,
jött egy, az egyetlenegy!
Ő nem kérdezett, csak adott, adott,
s észre se vettem: ajándékai nélkül
már nem is lehetek.
S ajándékai megszámlálhatatlanok voltak,
legaranylóbb köztük talán a bizalom.
Ő udvarolt nekem és fejedelmi széket kreált
körültem a szükségékből, lépébe ragadtam,
de olyan szabad addig én nem voltam.
Végre minden bizonytalanságok között
bizonyosságra lelmi!*

Ó, Uram –Teremtőm, azóta élek én, mint
megekedett tölgyfasuháng, azóta élek én, mint
aki megtalálta értelmét a létnek,
s magvaimból gyermekeket virágozt
körém, mint gyönyörű birsalmákat.
Szeretném, ha úgy halhatnánk
meg, ha már testünk-lelkünk meg kellett
adni, mint a legendabeli Filemon
és Baucis. Én bizonyára nem
élném túl az ő halálát. De erről ennyit
– életre születtünk!

